

Veldhuis & Kemper, Te Open En Bloot

Ze was verbaast dat de man
Die ze goed dacht te kennen
Van de werken daarna
Zichzelf verzonnen had

Het was de plan van de man
Waar ze nooit aan zou wennen
Geen licht meer op straat
Ze is alleen in de donkere stad

In de stad die te groot was
Niet als de dood was
Te open bloot was
Maar dat nooit aan haar lag
Omdat ze niet wilde zien
Maar geloven wat ze zag

Ze had gedacht dat nu nou ze ouder en wijs was
De tijd wel voorbij was dat het d'r tegen zat
Maar de glans die ze aanzag vergoud van zwegen
Geen glans meer op straat alleen in de glansloze stad

In de stad die te groot was
Niet als de dood was
Te open bloot was
Maar dat nooit aan haar lag
Omdat ze niet wilde zien
Maar geloven wat ze zag

Verrast door zichzelf
Dat ze leeg en alleen is
Terwijl ze het stiekem wel wist
Ze had zich vaak voorgenomen
Hier nooit meer te komen
Maar even zo vaak gemist
Ze had hem willen vertellen
Haar niet meer te bellen
Maar steeds had ze anders beslist
Ze wordt van achter haar naam
En ze gaat harder lopen boos op zichzelf
Omdat ze niets heeft doorgehad
Ondanks alles verhalen gewoon blijven hopen
Geen hoop meer op straat in de hopeloze stad

In de stad die te groot was
Niet als de dood was
Te open bloot was
Maar dat nooit aan haar lag
Omdat ze niet wilde zien
Wat iedereen al zag

Ze waant zich alleen
Als ze kijkt naar zichzelf
In de spiegel van water op straat
Ze bedenkt hoe ze ooit zeker wist dat ze nooit
Maar daarvoor is het nu te laat
Ze besluit daar die nacht dat ze niets meer verwacht
Dat het al eeuwen zo gaat
Omdat het al eeuwen lang zo gaat
Omdat het eeuwen al zo gaat
Omdat het eeuwen al zo gaat